

УДК 811.133.1

DOI <https://doi.org/10.32447/2663-340X-2019-6-25>

СИНТАКСИЧНІ ЗАСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ СУБ'ЄКТИВНОЇ МОДАЛЬНОСТІ У КНИЗІ ОЛІВ'Є МАНЬІ "DESSINE-MOI UN PARISIEN"

Марінашвілі Мальвіна Джангізівна

кандидат філологічних наук, доцент,

завідувач кафедри французької філології

Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

Французький бульвар, 24/26, Одеса, Україна

Книга Олів'є Маньї "Dessine-moi un Parisien" («Намалюй мені парижанина») є франкомовною «паперовою» версією гумористично-іронічних нарисів, представлених англійською мовою на сторінках Інтернет-блогу автора. 68 розділів книги об'єднані спільною темою і наміром автора – змалювати портрет сучасного жителя французької столиці. Оскільки О. Маньї сам докорінний парижанин, можна вважати створений ним образ парижанина іронічним автопортретом. Через характеристику його мовних звичок, ставлення до оточуючих людей та до іноземців, пристрастей в їжі, особливостей рис характеру, улюблені місця відпочинку, ставлення до спорту та ін. автор створив іронічний, вельми суперечливий образ парижанина.

Домінуючою в книзі є іронічна модальність, яка є характерною рисою постмодерної літератури, в тому числі літератури, що належить до жанру нон-фікшн. Іронія базується на виявленні суперечностей, притаманних парижанину, на невідповідності між тим, яким він хоче себе показати, і тим, яким він є, на погляд О. Маньї, насправді. Іронічна модальність реалізується на всіх мовних рівнях, в тому числі на синтаксичному. Дослідження синтаксису книги "Dessine-moi un Parisien" дозволило виявити різноманітні експресивно марковані синтаксичні засоби. Вживаними в тексті є інверсія у розповідному реченні, парцеляція, сегментація, вставні слова та речення, відокремлення, синтаксичне повторення, еліipsis, риторичне запитання. Засоби експресивного синтаксису, використані автором, з одного боку, відображаючи тенденції сучасної французької мови в галузі побудови речення, створюють ефект невимовного розмовного мовлення, а з іншого, – сприяють вираженню авторської модальності, акцентують увагу на іронічних смислах, закладених в тексті. Як результат, виражальні одиниці експресивного синтаксису посилюють емоційний вплив на читача.

Ключові слова: *суб'єктивна модальність, експресивний синтаксис, іронія, французька мова, нон-фікшн.*

Постановка проблеми в загальному вигляді та обґрунтування її актуальності. Категорія модальності є однією з найбільш дискусійних у сучасній лінгвістиці. Вона належить до ключових семантичних категорій, пов'язуючи висловлення з позалінгвальною дійсністю. З огляду на її багатоплановість, розмаїття мовного вираження та особливості її реалізації в мовленні, модальність залишається сьогодні в фокусі уваги багатьох лінгвістів. Існування низки невирішених питань щодо змісту категорії модальності, її функціонального аспекту, а також недостатня вивченість механізмів і засобів творення суб'єктивної модальності у літературі нон-фікшн – «особливому феномені сучасної белетристики» [7, 76] – обумовлюють актуальність нашого дослідження.

Огляд останніх досліджень і публікацій. Вивчення категорії модальності пов'язано, насамперед, з модусно-диктумною концепцією Шарля Баллі. Методологічні ж основи теорії модальності одним з перших заклав В. В. Виноградов, на думку якого, будь-яке речення містить як суттєву ознаку модальне значення, тобто вказівку на відношення до дійсності [4, 55]. В сучасній лінгвістиці існує декілька підхо-

дів до вивчення категорії модальності, з-поміж яких: логічний (С. Г. Воркачов, В. З. Панфілов); функціонально-семантичний (О. С. Ахманова, О. В. Бондарко, І. Р. Вихованець), синтаксичний (В. Г. Гак, А. П. Грищенко, Т. І. Дешерієва, Г. О. Золотова); комунікативно-прагматичний (Л. І. Василенко, О. Л. Доценко, Т. В. Шмельова); текстоцентричний (І. Р. Гальперін, Т. В. Романова, І. В. Смущинська, Г. Я. Солганік, З. Я. Тураєва). Розрізняють об'єктивну та суб'єктивну модальність. Об'єктивна модальність вважається обов'язковою ознакою будь-якого висловлення, тоді як суб'єктивна – факультативною. На текстовому рівні «суб'єктивно-модальні значення не є ядреними, але накладаючись на семантичне ядро текстових одиниць, вони перетворюються на значущі елементи тексту» [10, 17]. Одним з різновидів суб'єктивної модальності є іронічна модальність. Феномен іронії постійно привертає увагу лінгвістів (К. О. Воробйова, А. О. Горностаєва, О. П. Єрмакова, О. М. Кагановська, О. М. Калита, К. Кербрат-Орекьоні, Ю. М. Мухіна, Л. Перрен, О. Г. Петрова, С. І. Походня, М. О. Слепцова, С. І. Смирнова та ін.). Іронія може виражатися на всіх рівнях мови, створюючи іронічний

ефект, іронічну модальність, іронічну експресію [9]. В сучасній лінгвістиці вона має статус концептуальної текстової категорії, яка репрезентує прагматичну настанову автора. В нашому дослідженні іронію розглядаємо як форму комізму, яка виражається в емоційно-оцінному естетичному суб'єктивованому ставленні до дійсності, характеризується триплановою структурою вираження, при відносній рівноправності цих планів, амбівалентністю, здатністю до двоспрямованості і специфічним емоційним переживанням [6, 33].

Формулювання мети і завдань статті. Метою статті є визначення синтактико-стилістичних засобів вираження суб'єктивної модальності в книзі Олів'є Маньї "Dessine-moi un Parisien" («Намалюй мені парижанина»). **Об'єкт** дослідження – суб'єктивна модальність «нефікційного» твору. **Предмет** розвідки становлять синтаксичні засоби, що сприяють реалізації суб'єктивної модальності в досліджуваній книзі. Поставлена мета передбачає вирішення таких **завдань**: виокремити та проаналізувати синтаксичні конструкції, які в книзі О. Маньї сприяють реалізації суб'єктивної модальності, і встановити їхню роль у творенні іронічного ефекту.

Виклад основного матеріалу дослідження. Олів'є Маньї – докорінний парижанин. Він закінчив Вищу комерційну школу і заснував спілку дегустаторів вина "Ô Château". Книга "Dessine-moi un Parisien", опублікована видавництвом "10/18" у 2010 році, є франкомовною «паперовою» версією гумористично-іронічних нарисів про характер, звички, стиль життя парижан, які він спочатку представив англійською мовою на сторінках свого Інтернет-блогу.

Книга Олів'є Маньї об'єднує 68 невеликих розділів, які можна умовно розподілити за такими основними темами (наводимо лише декілька назв розділів): мовленнєвий портрет парижанина ("Le mot putain", "Parler anglais", "Le verlan", "Le mot *sumpra*"); ставлення до іноземців та до непарижан ("Les Chinois", "Les Américains", "Les Belges"); спорт, відпочинок парижан та їхні улюблені місця у Парижі ("Roland-Garros", "L'île Saint-Louis", "Le jardin du Luxembourg", "Le PSG", "Le marché"); кулінарні пристрасті ("Le caramel au beurre salé", "Les sushis", "Le café gourmand", "Les tomates cerises"); особливі риси характеру ("La modération", "Se plaindre", "Le doute"); стиль ("Porter du noir", "La barbe de trois jours", "Le jean"); правила життя у столиці ("Les piétons", "Conduire bourré", "Avoir des théories"). Незважаючи на формальну відстороненість викладу, переважання тверджень на зразок: "Le Parisien aime porter du noir" (1, 21), "Le Parisien parle très bien anglais" (1, 61) і т.д., присутність автора у книзі є чітко маркованою. Образ автора, який розуміємо як «особистісне ставлення до предмета зображення, утілене в мовленнєвій структурі тексту» [3, 63], проявляється і в композиційній, і в мовній структурі тексту книги. Власне, книга є (авто)

портретом сучасного парижанина, який складається з невеликих фрагментів. Житель французької столиці, яким його «змалював» О. Маньї, є поміркованим, толерантним (в розумних межах), завжди чимось невдоволеним, категоричним у судженнях. Він на все має свою особисту думку, якщо не цілу теорію. Йому притаманні такі риси, як зверхність, схильність до сумнівів. Взагалі, можна зробити висновок, що парижанин – людина дуже суперечлива. Саме на викритті суперечностей, притаманних парижанину, на невідповідності між тим, яким він хоче себе показати, і тим, яким він є, на погляд О. Маньї, насправді, базується іронія автора. В досліджуваній книзі іронічна модальність домінуюча, що є характерною ознакою постмодерної літератури взагалі, і літератури, яка належить до жанру «нон-фікшн», зокрема. Поряд з лексико-стилістичними засобами [8] іронічна модальність в творі О. Маньї реалізується за допомогою експресивного синтаксису.

Як показав проведений аналіз, найвживанішим синтаксичним засобом вираження суб'єктивної модальності у книзі О. Маньї є **парцеляція**. Парцеляція є «спеціальним прийомом комунікативно-стилістичної організації тексту, призначеним для підсиленого емоційного та інтелектуального впливу на адресата інформації» [2, 128]. Парцеляція в книзі О. Маньї використовується, з-поміж іншого, для виділення:

- характеристики мовних звичок парижанина: "*La conséquence directe de la généralisation de l'usage du mot putain à Paris est une forme tenace de paresse mentale. Expression facile de sentiments faciles. Discrètes façades et petits renoncements. Travestissement du vide en négatif. L'absence dissimulée par les mots*" ("Le mot putain") (1, 15–16). (Слово *putain*, без якого важко уявити себе мову парижанина, не просто слово-паразит, це прояв розумових лінощів, легке вираження неглибоких почуттів, відсутність, прихована за словами);

- межі його толерантності щодо стилю одягу: "*Le Parisien croit profondément et intimement que tout être humain doit être respecté. À l'exception de ceux qui portent des chaussettes blanches*" ("Les chaussettes blanches") (1, 58) (Парижанин глибоко впевнений, що слід поважати всіх людей, за винятком тих, хто носить білі шкарпетки);

- схильності парижанина до сумнівів, переважно, щодо позитивних речей: "*Le Parisien doute. Principalement, il est vrai, des bonnes choses*" ("Le doute") (1, 167).

Парцелянтом в дослідженому творі є іменна частина складеного іменного присудка, прямий та непрямий додатки, обставини, підрядна частина складнопідрядного речення, сурядна частина складносурядного речення. При відсутності синтаксичного зв'язку з основним реченням, парцельована частина є експресивно виділеною, що підсилює ефект іронічного смислу, який вона містить. Крім того, будучи ознакою розмовного мов-

лення, парцеляція створює відчуття невимушеності викладу.

Вживаним синтаксичним засобом творення експресивності в книзі О. Маньї є також **сегментація**, яка вважається однією з сучасних тенденцій організації висловлення, що має значні видільні властивості [1; 5; 11; 12]. Сегментація слугує для виділення комунікативно важливого елементу висловлення, висовуючи його в позицію реми. Наприклад: "*La Parisienne, quant à elle, optera pour la couleur de l'été*" ("Porter du noir") (1, 22).

Іншим видом розчленування висловлення, яке вживається автором, є **відокремлення**. Відокремлені елементи речення, будучи виділеними на письмі комою, а в усному мовленні – інтонаційно, підкреслюють, наприклад, авторську іронічну оцінку: "*Pour exprimer ses craintes, le Parisien, homme de mesure, partagera son tourment: "Ils vont nous bouffer"*" ("Les Chinois") (1, 89) (*homme de mesure* – людина, що має почуття міри). "**Cool parmi les cools, ce Parisien se devra de montrer au badaud que le marché est pour lui une expérience qui ne relève ni de l'habituel ni du nécessaire...**" ("Le marché") (1, 112) (*cool parmi les cools* – «найкрутіший» з «крутих»).

Суб'єктивна модальність виражається також у **вставних словах та вставних реченнях**, які містять авторську оцінку або іронічний коментар. Наприклад, коли парижанка приміряє нові джинси, у неї виникає єдине запитання: чи не роблять вони їй сидниці товстими. Тут автор вкладає в її уста фамільярно-розмовне слово *cul* і в дужках іронічно додає, що іноді парижанки можуть бути вульгарними: "*La question rémanente lors de l'achat d'un nouveau jean, la seule qui vaille, résonne immanquablement: "Est-ce qu'il me fait un gros cul?" (Il arrive en effet à la femme parisienne d'être vulgaire)*" ("Le jean") (1, 77–78).

Характерною рисою синтаксису твору О. Маньї є наявність великої кількості неповних та еліптичних речень, як, наприклад: "*Les Parisiens ont tous grandi dans des appartements qui n'offrent que peu de recoins et de divertissements pour un enfant. Pas de jardin. Pas donc d'observation quotidienne des phénomènes fascinants proposés par mère Nature*" ("L'orgue de Barbarie") (1, 139). Такі неповні структури являють собою синтаксичну реалізацію мовної компресії. Вони є визначальною рисою розмовного мовлення, отже, їхнє використання в досліджуваній книзі є відображенням цієї риси. Крім того, в таких прикладах, як: "*Les Américains sont tous gros et idiots. Point*" ("Les Américains") (1, 101). "*D'aucuns pensent que le Parisien vit dans Paris. Faux. Il vit dans le doute*" ("Le doute") (1, 167) інтонаційна уривчастість еліптичного речення створює ефект категоричності, різкості суджень, що, як пише О. Маньї, взагалі притаманно парижанам.

Підсилюючи функцію в книзі О. Маньї виконують **риторичні запитання**, коли автор іронізує, наприклад, щодо звички парижанина при

оцінці будь-чого обов'язково використовувати три прикметника: "*Il va sans dire que questionner la pertinence d'une liste est horriblement impoli. En France, les élèves ne sauraient remettre en cause le savoir du maître. Comment donc s'autoriser à mettre en doute celui du Parisien?*" ("Les énumérations") (1, 203) (Звичайно, запитувати парижанина про доцільність саме трьох прикметників – дуже неввічливо. У Франції учні ніколи не піддають сумніву знання свого учителя. Отже, як можна дозволити собі сумніватися у знаннях парижанина?). Риторичне запитання "**Quelles différences peut-il bien y avoir entre le Guatemala et le Pérou?**" ("L'Amérique du Sud") (1, 177) (Яка різниця може бути між Гватемалою та Перу?) створює іронічний смисл в розділі, в якому автор описує сприйняття парижанами Південної Америки, яка для них означає все країни, що знаходяться на півдні від Сполучених Штатів (Центральна Америка для них не існує).

Ефективним синтаксичним засобом підсилення суб'єктивно-модальних значень у книзі О. Маньї є також **синтаксичне повторення**: повторення однорідних членів речення і паралельні конструкції. Так, однорідні члени вживаються, коли автор перелічує речі, що, на думку парижанина, тільки і цікавлять американців: "*Le Parisien sait que l'Américain a pour seuls centres d'intérêt l'argent, le sport, la guerre et la religion*" ("Les Américains") (1, 101), або коли він наводить стереотипне сприйняття парижанином бельгійців: вони веселі, зазвичай п'яні і мають забавний акцент: "**Les Belges sont joyeux, généralement saouls, et parlent avec un accent amusant. Point**" ("Les Belges") (1, 161). Однорідні члени речення характеризують і часте вживання парижанами слова *sympa*, яким вони можуть оцінити все, що завгодно, і яке є проявом їх поміркованості. Це слово втратило своє первісне значення «симпатичний» і стало «безбарвним». Безперечно, залишилася його позитивна конотація, але ж воно не таке виразне як, наприклад, *chouffant*, *surprenant*, *fantastique*: "*Sympa*" est positif mais bien moins qu'excellent, génial, exceptionnel, formidable ou fantastique" ("Le mot sympa") (1, 120–121).

Паралельні конструкції автор використовує, наприклад, щоб емоційно підкреслити ставлення жителя французької столиці до спорту через його думку про шанувальників футбольного клубу «Парі Сен-Жермен», які, в основному, живуть у пригороді Парижа, тобто не є парижанами: "**Non contents d'être amateurs de sport, ils sont amateurs de football. Non contents d'être amateurs de football, ils sont supporters du PSG. Pas de salut pour eux**" ("Le PSG") (1, 95) (Мало того, що вони люблять спорт, вони ще люблять футбол; мало того, що вони люблять футбол, вони ще є вболівальниками «Парі Сен-Жермен»). Отже, вони варті презирства).

За допомогою паралельних конструкцій О. Маньї характеризує поміркованість парижан (Веселитися по-справжньому для парижанина –

це прояв надмірності, отже йому достатньо лише удавати, що він веселиться): "*Celui qui s'amuse pour de vrai est, pour le Parisien, nécessairement dans l'excès. S'amuser devra donc être évité. S'amuser pour de vrai est dangereux. S'amuser pour de faux suffit bien*" ("La modération") (1, 115). Використовуючи паралельні конструкції, автор підкреслює, що дуже нескладно визначити вік парижанина в залежності від того, носить він джинси чи ні: "*Il est facile de deviner l'âge d'un Parisien. Tous les Parisiens de moins de cinquante ans portent des jeans. Tous les Parisiens de plus de cinquante ans n'en portent pas*" ("Le jean") (1, 77).

Крім анафоричного повторення, приклади якого наведено вище, текст книги О. Маньї містить епіфору: "*Vision hypnotique du temps qui passe. Le Parisien goûte peu le spectacle du temps qui passe*" ("Les orgues de Barbarie") (1, 140). В цьому прикладі, де йдеться про шарманку на вулицях Парижа, яка нагадує парижанину про дитинство, повторення використано для підкреслення того, що парижанину не дуже подобається бачити як плине час.

Засобом підсилення іронічного ефекту у книзі О. Маньї є також хіазм: "*Tandis que le reste du monde veut plus pour moins, le Parisien lui veut moins pour plus*" ("Les régimes") (1, 93). Наведений приклад є свого роду висновком до розділу "Les régimes" («Дієти»). Друга частина речення є головною не лише з погляду функціонального (це головне речення складносурядного речення), але й з погляду вираження ситуативної іронії, особливо враховуючи попередній контекст: "*À Paris, l'on se délecte des produits portant les irrésistibles mentions "0%", "allégé" et "light". Il est tout bonnement devenu impensable pour la Parisienne d'acheter des yaourts qui ne sont pas "0 %". Cela serait en effet idiot*" ("Les régimes") (1, 93). Дба-

ючи про свою фігуру, парижанки купують лише ті йогурти, які містять 0 % жиру. Отже, тоді як звичайно люди намагаються купити більше за невелику ціну, парижанин, навпаки, хоче купити за велику ціну менше.

Французьке просте розповідне речення характеризується прямим, прогресивним порядком слів. Проте, в сучасній розмовній французькій мові спостерігається поширення використання у такому типі речень інверсії. Ця тенденція відображається і в книзі О. Маньї, коли автор за допомогою порушення порядку слів виділяє комунікативно і прагматично важливу частину речення, як, наприклад: "*Douce sensation que le mépris*" ("L'huile d'olive") (1, 169). "*Vient alors le jour de gloire*" ("Les discours de mariage") (1, 106).

Висновки та перспективи подальших досліджень. Дослідження синтаксису книги О. Маньї дозволило виявити різноманітні експресивно марковані синтаксичні засоби, зокрема, інверсію у розповідному реченні, парцеляцію, сегментацію, вставні слова та речення, відокремлення, синтаксичне повторення, еліipsis, риторичне запитання. Засоби експресивного синтаксису, використані автором, з одного боку, відображаючи тенденції сучасної французької мови в галузі побудови речення, створюють ефект невимушеного розмовного мовлення, а з іншого, – сприяють вираженню авторської модальності, акцентують увагу на іронічних смислах, закладених в тексті.

В подальших розвідках, як видається, науковий інтерес становить порівняльний аналіз мовних засобів творення суб'єктивної модальності в книзі О. Маньї "Dessine-moi un Parisien" та її англійської версії, яку автор опублікував під назвою "Stuff Parisians like: Discovering the Quoi in the Je Ne Sais Quoi".

ЛІТЕРАТУРА

1. Балли Ш. Общая лингвистика и вопросы французского языка. Москва: Изд-во URSS, 2001. 416 с.
2. Богоявленская Ю. В. Парцеляция в сильных позициях медиатекста. *Политическая лингвистика*. 2013. № 1 (43). С. 128–132.
3. Валгина Н. С. Теория текста. Москва: Логос, 2003. 173 с.
4. Виноградов В. В. О категории модальности и модальных словах в русском языке. *Избранные труды. Исследования по русской грамматике*. Москва: Наука, 1975. С. 56–87.
5. Гак В. Г. Теоретическая грамматика французского языка. Москва: Добросвет, 2000. 832 с.
6. Калита О. М. Засоби іронії в малій прозі (кінець ХХ – початок ХХІ століття). Київ: Видавництво НПУ імені М. П. Драгоманова, 2013. 238 с.
7. Колінько О. П. Нон-фікшн як особливий феномен сучасної белетристики. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія*. 2016. № 24, т. 2. С. 74–77.
8. Марінашвілі М. Д. Мовні засоби творення іронічної модальності у книзі Олів'є Маньї "Dessine-moi un Parisien". *Мова: науково-теоретичний часопис з мовознавства*. 2019. Вип. 32.
9. Походня С. И. Языковые виды и средства реализации иронии. Киев: Наукова думка, 1989. 126 с.
10. Смуциньська І. В. Суб'єктивна модальність французької прози. Київ: Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет», 2001. 255 с.
11. Andrievskaya A. A. Syntaxe du français moderne. Kiev: Vyshcha shkola, 1973. 204 p.
12. Combettes B. Les constructions détachées en français. Paris: Ophrys, 1998. 143 p.

ДЖЕРЕЛО ІЛЮСТРАТИВНОГО МАТЕРІАЛУ

1. Magny O. Dessine-moi un Parisien. Paris: Éditions 10/18, 2010. 238 p.

REFERENCES

1. Bally, Ch. (2001). Obshchaya lingvistika i voprosy frantsuzskogo yazyka [General Linguistics and French linguistics]. Moscow: Izd-vo URSS, 416 p. [in Russian]
2. Bogoyavlenskaya, Yu. V. (2013). Partsellyatsiya v sil'nykh pozitsiyakh mediateksta [Parcellation in Strong Positions of Media Text]. *Politicheskaya lingvistika*, 1 (43), pp. 128–132 [in Russian]
3. Valgina, N. S. (2003). Teoriya teksta [Theory of Text]. Moscow: Logos, 173 p. [in Russian].
4. Vinogradov, V.V. (1975). O kategorii modal'nosti i modal'nykh slovakh v russkom iazyke [On the category of modality and modal words in Russian language]. *Izbrannye trudy. Issledovaniia po russkoi grammatike*. Moscow: Nauka, pp. 56–87 [in Russian]
5. Gak, V. G. (2000). Teoreticheskaya grammatika frantsuzskogo yazyka [Theoretical Grammar of French]. Moskva: Dobrosvet, 832 p. [in Russian].
6. Kalyta, O. M. (2013). Means of irony in a small prose (the end of XX - the beginning of XXI century) [Zasoby ironiyi v maliy prozi (kinets' XX – pochatok XXI stolittya)], Kyiv: National Pedagogical Dragomanov University Press, 238 p.
7. Kolinko, O. P. (2016). Non-fikshn yak osoblyvyi fenomen suchasnoi beletrystyky [Non-Fiction as a Special Phenomenon of Contemporary Fiction]. *Naukovyi visnyk Mizhnarodnoho humanitarnoho universytetu. Seriya filolohiia..* № 24, vol. 2, pp. 74–77 [in Ukrainian]
8. Marinashvili, M. D. (2019). Movni zasoby tvorennia ironichnoi modalnosti u knyzi Olivier Magny "Dessine-moi un Parisien" [Language means of creating ironic modality in the book "Dessine-moi un Parisien" by Olivier Magny]. *Mova: naukovo-teoretychnyi chasopys z movoznavstva*. № 32 [in Ukrainian].
9. Pohodnya, S. I. (1989). Language types and means of irony realization [Yazykovye vidy i sredstva realizacii ironii], Kyiv: Naukova dumka, 126 p. [in Russian].
10. Smushchynska, I. V. (2001). Subiektyvna modalnist frantsuzkoi prozy [Subjective modality of French prose]. Kyiv: Vydavnycho-polihrafichnyi tsentr "Kyivskiy universytet", 255 p. [in Ukrainian]
11. Andrievskaya, A. A. (1973). Syntaxe du français moderne. Kiev: Vyscha Shkola, 204 p.
12. Combettes, B. (1998). Les constructions détachées en français. Paris: Ophrys, 143 p.

SOURCE

1. Magny, O. (2010). Dessine-moi un Parisien. Paris: Éditions 10/18, 2010. 238 p.

SYNTACTIC MEANS OF REALIZATION OF SUBJECTIVE MODALITY IN THE BOOK "DESSINE-MOI UN PARISIEN" BY OLIVIER MAGNY

Marinashvili Malvina Dzhangizivna

Candidate of Philological Sciences, Associate Professor,

Chef of the Chair of French Philology,

Odessa I. I. Mechnikov National University; 24/26, Franzuzkiy blvd, Odessa, Ukraine

The article is devoted to the consideration of the book "Dessine-moi un Parisien" ("Paint Me a Parisian") by Olivier Magny which is a French "paper" version of author's humor-ironical sketches presented in English on his blog pages. All 68 parts of the book are united with the author's joint theme and aim of depicting the portrait of a modern resident of the French capital. As O. Magny is himself a Parisian born and bread a created image can be rated as an ironical self-portrait. Through the characteristics of his language habits, attitude to people surrounding him and foreigners, food preferences, peculiarities of character traits, favourite places of rest, attitude to sport etc. the author has composed an ironical, highly controversial image of a Parisian. The dominative means of the book is ironic modality which is a characteristic feature of all postmodern literature, including literature belonging to the genre of non-fiction. The irony is based upon the singling out contradictions characteristic to a Parisian: the difference between the person he pretends to be and the real person in O. Magny's opinion. Ironic modality is realized upon all language levels as well as syntactic one. The study of the syntax of the book "Dessine-moi un Parisien" has allowed finding out different expressively marked syntactic means. The text under analyses is reach in inversion in a declarative sentence, parcelling, segmentation, parenthetic words and phrases, detachment, syntactic repetition, ellipsis, rhetorical question. Expressive syntactic means used by the author, on the one hand, representing tendencies of modern French language in the sphere of sentence built, produce an effect of a spontaneous informal speaking, and, on the other hand, contribute to expressing author's modality, emphasizing attention on ironic connotations contained in the text. As a result, the denotative elements of expressive syntax intensify emotional influence upon a reader.

Key words: *subjective modality, expressive syntax, irony, French language, non-fiction.*